

לאומיות ישראלית

יד. אמר רחבה א"ר יהודה, עצי ירושלים של ק_nmון היו, ובשעה שהיו מסיקים מה ריחן נודף בכל הארץ. החיים המעשיים, עם כל רתינותם והמית גליהם בכל לב ונפש ובכל הקיבוץ החברותי, המה בתוכנות מלאי עז וחם... בנווה שביעולם, חם החיים כשיתעורר, יתעוררו כל כחות הזומה שבhem לעומתם, הרצת, הזימה, השכרון, וכל הנבלות המסתעפות מהם... וכן הדבר נהג בכל קיבוץ ואומה, עד שכל מה שיגדל יותר הקיבוץ והממלכה בכמותה, כן רבו בקרבה הכוחות המזוהמים, עד אשר בעת ההתגברות של החיים המרכזיים המרכזאים המלהיבים באישם את החם הקיבוצי, יצאו רוחות רעות וריחות נבאות חדשים, להוביש כל נعلاה ונשגב, המרומס את אור הנשמה הטהורה אשר באדם. טעם הדבר הוא, מפני שבעצם כללות הקיבוץ האנושי, [כו] חוו הפנימי המעוררו לקיבוץ וחברה, עומד הוא עדין במדרגה שלפה. התשוקות הפראיות עודן פועלות הרבה, ובווערות בסתר הלב. רק ייחדים הנם המתנסאים אל מעלה הריח הטו [ב] של נשמת אליהם חיים אשר בקרבתם... לא כן הוא ישראל, או רוחם הפנימיים של ישראל, דוקא מצד קיבוצים, דוקא מצד נקודת הגובה של המרכזיות שבhem, הוא אור אליהם. אור החיים היוטר יפים, היוטר טהורים, היוטר מאירים, שכל מה שיגדל חומם, שכל מה שיישתלהבו הרגשותיהם, כן יפייצו ריח טוב ובשמי עדן גן אליהם בארץ ובעולם. החם, ההתעוררות, יבא מאיזה חומר המוכן לשמר איזה תונך, קליפת עץ השומרת את ליחו ורענוןתו, אבל ריחו הוא ריח שדה אשר ברכו די. **עצי ירושלים של ק_nmון היו, כמשמעותם, כשלhalbת החיים הקיבוציים, מהסיבות הגורמות את ההתלהבות הקיבוצית בטבעה הישראלי הטהור, כשהחטם ההוא מתגבר, כשהחחים מתרעננים ע"פ חם נלהב זה.. ריחם הטוב היה נודף להרני את החיים של הטהרה, של האורה הצחה, של הצדקה היוטר רעננה ושל המעשים היוטר טובים, של המחשבות היוטר עדינות רצויות ומAIRות, בכל הארץ ישראל.** מן הלב אל כל האברים היה הולך חם החיים, עם עצמת טהרתם ורוממותם קדושתם, ממקורו של יסוד הקיבוץ, "במקהלה ברכו אליהם די ממקור ישראל.

טו. ומשחרבה ירושלים נגנו ולא נשתייר אלא בשורה, ומשתכח בגזאי דצמצמי מלכטא. כשהנמצאת נקודה של אורה במקום אחד מן העולם, פועלות היא במקומות פוליה כללית על כל העולם כולו. חוק הארגניות, היחש החי של השפעה ושל קבלה, הולך וחרוז ומקיף את כל המצווי.. אמנם כשהאורה היא גלויה, כשפעלת צדק ויושר, היוצאת ממקור מחשبة והרגשה טבואה אצילית המפעמת בחזקה במקום

אחד, מתגלה היא בחים ובפועל, אז התכוונה האלהית הפנימית המחייבת אותה הולכת היא ומתגלת, כובשת מקום בחים ומכירת יותר נפשות ולבבות... אבל כשהואור נעלם, כשהחיים האלוהיים אינם מתגלים במרכז של מדינה וממלכה, אז ההרגשה הפנימית העדינה הולכת ומתעלמת, והיא מצמצמת את כחה ומעל [מן] תאות אורה... בשיעור קטן ודל, כה חיים של געוגעים בלתי שכליים, הדומים לגעוגעים בהמיים, שהשעוריים הוא מקור חייהם, בשיעור מועט כזה נמצא בעולם גרעין של צדקה וקורטוב של חיים שואפים בפנימיות להיות החם שלהם מייסד על בסיס הטוב הנשגב, המאור האلهי.... מולכת היא ההרגשה הזאת בחדרי לב, כבודה בת מלך פנימה היא, סגורה במכונה עד אשר יקרה דרור לשבי ירושלים וציוון במשפט תפדה. ומשחרבה ירושלים גנוו ולא נשטייר אלא כشعורה, ומשתכח בגזי **דצמרא מלכטא**, (ו) [ב] יסוד החיים האלוהיים שאינם פוסקים, והם מהםמים גם את כל הכהות היוטר משתפלים, כדי להביא הכל לטעודת החיים הגבוהה, הולכת ואור, צמצום האורה האלהית המתרוממת מעל כל, כדי להעמיד את הצבויונים הפרטיים מרובי הגוונים של החיים, שם האוצר גנוו של חיי עולמים, שם חיי המלוכה המתקבלת באורה התמלאות חיל של נפש עיפה, אחרי אשר תשגב עז, אחרי אשר עולם מלא יוסד בכל הליכותיו, ועליו יקרה שם מלא... "ויהיה ז' למלך על כל הארץ, ביום שהוא יהיה ז' אחד ושמו אחד".

לנתיבות ישראל א, על הפרק: "אין לנו לאומיות שוביינית גרידא כשאר אומות העולם, לאומיותינו הלא היא תמיד גם קוסמופוליטית, תמיד גם אנושית-כללית וגם עולמית-כללית. כי איןנה מיום הראשון חי השעה הרוחניים או החומריים של דורות האומה – כמה שירבו ויאריכו – בלבד; כי האידאלים העולמיים, הנצחיים, האינסופיים, האלוהיים, אשר הובילו בראשית מטהו של עמו ובראשית ממלכתו, גנווים הם בה ומקיימים אותה...".